

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִלּ וְנַחֲמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ב - חלק ט"ו

קונטרס 345

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

וְכָל תִּיאוּבָתָא דְדַכּוּרָא לְגַבֵּי נּוֹקְבָא, הָבָא הוּא, וְקָרִינָן
לְהוּ בְרָכָה, דְּמִתְפָּן גַּפְקֵי בְרָכָן לְכַלְהוּ עַל מִין,
וְכַלְהוּ מִתְבָּרְכָן. הָאִי אַתְר אַקְרִי קַדְשֵׁי. וְכָל קַדְשֵׁים
דְּדַכּוּרָא עֵיילִין תְּפָן, בְּהֵוּא דְרָגָא דְאַמִּינָא, וְכַלְהוּ
אַתִּין מִרִישָׁא עֲלָאָה דְגוּלְגֻלְתָּא דְדַכּוּרָא, מִסְטָרָא
דְמוּחֵי עֲלָאִי, דְשָׂרִיין בֵּיה, וְנָגִיד הֵהִיא בְרָכָה בְּכָל
שְׂיִיפֵי גּוֹפָא, עַד אֵינּוֹן דְאַקְרוּן צְבָאוֹת. וְכָל הֵהוּא נְגִידוּ
דְאַתְנָגִיד מִפְּל גּוֹפָא, מִתְכַּנְשֵׁי תְפָן, וְעַל דָּא אַקְרוּן
צְבָאוֹת, דְכָל צְבָאוֹת דְעֲלָאִין וְתַתָּאִין תְּפָן גַּפְקִין.
וְהֵהוּא נְגִידוּ בְתַר דְאַתְכַּנְשֵׁי, תְּפָן שָׂרִיין לִיה בְּהֵהוּא
יְסוּד קַדִּישָׁא, כְּלָא תּוּרָא, בְּגִין כֶּךָ אַקְרִי חֶסֶד. וְהֵהוּא

ספר מאורות הזוהר

פרק ט - רושמי העליה למירון

(א) רבינו עובדיה מפרטנורא במרון
הראשון שפיתב מהעליה למרון ביום ל"ג בעומר הוא רבינו עובדיה מפרטנורא.
(במכתבו לאחיו בשנת רמ"ט, נדפס בספר דרכי ציון)

(ב) רבי אברהם גלאנטי

א. בשעת פטירת הצדיק מתעוררים כל מעשיו שעשה בעולם וכל התורה שעסק
בה וכל היחודים שיחד בתורתו ובמעשיו, כלם חוזרים ומתחדשים, והוא בסוד
בהילולא רבה דרבי שמעון תהא מתקן פתוריה שגאמר לרבי יצחק, פי בודאי הוא

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

חֶסֶד עֵייל לְקֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים, דְּכַתִּיב (תהלים קל"ג) כִּי שֵׁם
צְוֵה יי' אֶת הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, לָא סַיִים בּוֹצִינָא קַדִּישָׁא לְמִיּוֹר
חַיִּים, עַד דְּאַשְׁתַּכְּכוּ מְלוּי, וְאַנָּא כְּתַבְנָא,
סַבְרָנָא לְמַכְתַּב טְפִי, וְלָא שְׁמַעְנָא. וְלָא זְקִיפְנָא רִישָׁא,
דְּנִהוּרָא תָּוּה סָגִי, וְלָא תָּוּה יְכִילְנָא לְאַסְתַּכְּלָא. אַדְהֵכִי
אַזְדַּעְזַעְנָא, שְׁמַעְנָא קָלָא דְקֹאֲרִי וְאָמַר (משלי ג) אַרְךָ
יָמִים וְשָׁנוֹת חַיִּים וְגו'. שְׁמַעְנָא קָלָא אַחְרָא, (תהלים כא)
חַיִּים שְׁאַל מִמֶּנּוּ וְגו'.

ספר מאורות הזהר

הילולא רבא, וכן איתא במדרש רות, כשנפטר רבי חסדאי הלך רבי יוסי בריה ובת
תמן בבי קבריה ההוא ליליא, שמע מגו חדרון דכתות פתות דמתכנפי והו אמרין
גיזיל בחדותא דהילולא דאורייתא דרבי חסדאי, עד פאן המדרש.

ב. ושמעתי משמו של האלהי מהרר"י אשכנזי זלה"ה שבכל אותה ההילולא אין
מי שידרש פי אם הנפטר ההוא, וזה אמרו גיזיל לחדותא דהילולא דאורייתא. וזה
לדעתי שרמזו ז"ל בדבריהם, "אגרא דבי הילולא מילי", כלומר שכל דבי הילולא
בההוא עלמא הוא מילי, כל אותן מילין דעביר ועסק בההוא עלמא, עכ"ל. ועין שם
עוד מה שכתב בשם המגיד מה שאמר למרן הבית יוסף זלה"ה. (רבי אברהם גלאנטי
ב"קינת סתרים" על הפסוק (איכה ה' ב) נחלתנו נהפכה לזרים)

ג. האריז"ל עלה למירון ביום ל"ג בעמר

א. אני ראיתי למורי ז"ל שהלך לשם פעם אחת ביום ל"ג לעמר הוא וכל אנשי
ביתו וישב שם שלשה ימים ראשונים של השבוע ההוא (זהר הקדוש ח"א קנה: ועוד) וזו

יש מקום בישוב שלא שולט בו אותו משחית ולא נתנת לו רשות להכניס לשם, וכל אותם שדרים שם לא מתים, עד שיוצאים מחוץ לעיר. ואין לה אדם מכל הדירים שם שלא מתים, וכלם מתים כמו שאר בני אדם, אבל לא בעיר. מה הטעם? משום שלא יכולים תמיד לשבת בעיר, אלא אלה יוצאים ואלה נכנסים, ולכן כלם מתים.

מה הטעם אין שולט שם אותו מלאך המשחית? אם תאמר שלא עומדת ברשותו, הרי ארץ הקדש שלא עומדת ברשות אחרת ומתים, באותו מקום למה לא מתים? אם תאמר משום קדושה - אין מקום בקדושה בכל הישוב כמו ארץ ישראל. ואם תאמר משום אותו איש שבנה אותו - פמה בני אדם היו שזכותם יתרה משלו. אמר רבי יצחק, אני לא שמעתי ולא אמר.

באו ושאלו את רבי שמעון. אמר להם, ודאי שאותו מקום לא שולט בו מלאך הפנות, והקדוש ברוך הוא לא רוצה שבאותו מקום ימות אדם לעולמים. ואם תאמר שקדם לכן באותו מקום טרם שבנה מתו בו בני אדם - לא כן! אלא מיום שנברא העולם התפקן אותו מקום לקיים, וסוד הסודות פאן לאותם המתבוננים בסוד החכמה.

בשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, ברא אותו בסוד האותיות, והתגלגלו האותיות, וברא את העולם בפקיקות השם הקדוש. התגלגלו האותיות וסובבו את העולם בפקיקות. וכשהתגלה והתפשט העולם ונבכרא, היו האותיות סובבות כדי לברא. אמר הקדוש ברוך הוא שישפטים ביו"ד. נשארה האות ט'

(יתגלגלו האותיות, וסבבו את העולם בפקיקת

אחר אית בישובא, דלא שלטא ביה ההוא מחבלא, ולא אתיהיב ליה רשו לאעלא תמן, וכל אינון דדיירי תמן, לא מתין, עד דנפקין לבר מקרתא. ולית לה בר נש מכל דדיירין תמן, דלא מתין, וכלהו מתין כשאר בני נשא, אבל לאו במתא. מאי טעמא. בגין דלא יכלין למיתב תדיר במתא, אלא אלין נפקין, ואלין עאלין, ועל דא כלהו מתין.

מאי טעמא לא שלטא תמן ההוא מלאך מחבלא. אי תימא דלא קיימא ברשותיה, הא ארעא קדישא דלא קיימא ברשו אחרא, ומתין, בההוא אתר אמאי לא מתין. אי תימא בגין קדושה, לית אתר בקדושה בכל ישובא כגוונא דארץ ישראל. ואי תימא, בגין ההוא גברא דבני לה. פמה בני נשא הוו דזכותיהון יתיר מדיליה. אמר רבי יצחק, אנא לא שמענא ולא אימא.

אתו שאילו ליה לרבי שמעון, אמר לון, ודאי ההוא אתר לא שלטא עליה מלאך הפנות, וקודשא בריך הוא לא בעי דבההוא אתר ימות בר נש לעלמין, ואי תימא, דקדם לכן בההוא דוכתא, עד לא אתבני, מיתו ביה בני נשא, לאו הכי. אלא מיומא דאתברי עלמא, אתפקן ההוא אתר, לקיימא, ורזא דרזין הכא, לאינון דמסתפלי ברזא דחכמתא.

כד ברא קדשא בריך הוא עלמא, ברא ברזא דאתון, ואתגלגלו אתון, וברא עלמא, בגלופי דשמא קדישא. אתגלגלו אתון, ואסחרו עלמא בגלופי וכד אתגלי ואתפשט עלמא ואתברי, והוו אתון סחרן למברי, אמר קדשא בריך הוא דיסתיים ביו"ד, אשתארת את ט' (נ"א יתגלגלו אתון, ואסחרו עלמא

בגלופא דשמא קדישא וכד אתגלגלו אתון והוו סחרן למברי, אמר קדשא

השם הקדוש, וכאשר התגלגלו האותיות והיו מסובבות לברא, אמר הקדוש ברוך הוא: די יסתים ביר"ד, נשארה אות ט' לבדה) באותו מקום תלויה באויר. כיון שאמר הקדוש ברוך הוא שישתים באות יו"ד, נשארה אות טי"ת בלבדה תלויה באויר על גבי אותו מקום. טי"ת היא אות של אור החיים. ולכן מי שרואה טי"ת בחלמו, סימן טוב הוא לו וחסים נתקנו לו. ולכן, משום שהיתה ט' תלויה על אותו מקום, לא שולט בו הנמון.

בשרצה הקדוש ברוך הוא להעמיד עולם, ורק צרור אחד לתוף המים חקוק בסוד של ע"ב (של כ"ב) אותיות, ומשם התחיל ללכת אותו צרור, ולא מצא מקום לעמד בו פרט הארץ הקדושה (בבית המקדש), והמים היו הולכים אחריו, עד שהגיע אותו צרור תחת המזבח, ושם נשקע, והתקנים כל העולם.

ואם תאמר, אם כך שבאותו מקום שורים חיים, למה לא נבנה שם בית המקדש לתת חיים ליושביה? אלא כאן במקום הזה התקנים משום אות אחת ששורה עליו. בבית המקדש כל האותיות פלן שורות בו, ובהם נברא הוא לבדו כמו שכל העולם.

ועוד, שהארץ הקדושה (בית המקדש) נותנת חיים וכפרה ליושביה באותו העולם, ומקום זה לא כך - נותן חיים לאותו מקום בעולם הזה, ולא בעולם הבא. ובית המקדש בהפך משם, משום שיש חלק לישראל באותו עולם, ולא בעולם הבא. ולכן עומד בית המקדש לכפר חטאים ולזכות את ישראל לעולם הבא.

בא וראה, טי"ת אור של חיים בכל מקום, ולכן פתח בה הפתוח פי טוב, שפתוח (בראשית א) ויבא

ברוך הוא די יסתים ביו"ד, אשתארת את ט' בלחודה) **בהוא דוכתא**, (דף קנ"ב ע"א) **תליא באוירא, כיון דאמר קדשא בריך הוא די יסתים ביו"ד, אשתארת ההוא דוכתא: טי"ת, בלחודה תליא באוירא על גבי ההוא דוכתא: טי"ת, איהו את, דנהירו חיי, בגין כך, מאן דחמי טי"ת בחלמיה, סימנא טבא הוא ליה, וחיין אתתקנו ליה. ועל דא בגין דהוה ט' תליא על גבי ההוא אתר, לא שלטא ביה מותא.**

כד בעא קדשא בריך הוא לקיימא עלמא, זריק חד צרורא גו מיא, גליף ברזא דשבעין ותרין (נ"א דכ"ב) אתוון, ומתמן שארי למיהן ההוא צרורא, ולא אשפח אתר לאתקיימא ביה, פר ארעא קדישא, (נ"א כ"ב מקדשא) ומיא הוה אזלין אבתריה, עד דמטא ההוא צרורא תחות המזבח, ותמן אשתקע, ואתקיים פל עלמא.

וא' תימא, אי הכי דבהוא אתר שריין חיים, אמאי לא אתבני תמן בי מקדשא, למיהב חייין ליתבהא. אלא הכא בהאי אתר אתקיים בגין את חד דשריא עליה. בכי מקדשא כל אתוון פלהו שראן ביה, ובהו אתברי איהו בלחודוי, כגוונא דכל עלמא.

ורתו, דארעא קדישא (נ"א כ"ב מקדשא) יהיב חייין וכפרה ליתבהא בההוא עלמא, ואתר דא לאו הכי, יהיב חייין לההוא אתר בהאי עלמא, ולא בעלמא דאתי. וכי מקדשא בהפוכא מתמן, בגין דאית חולקא לישראל בההוא עלמא, ולא בעלמא דא. ועל דא קיימא בי מקדשא לכפרא חובין, ולמזפי לון לישראל לעלמא דאתי.

הא חזי, טי"ת נהירו דחיין בכל אתר, ועל דא פתח בה קרא כי טוב. דכתיב, (בראשית א)

אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב. מֵהָאוֹת
 הַזֶּה (מִמְקוֹם זֶה) בּוֹרֵחַ מֵלֶאֱדָף
 הַמִּשְׁחִית. אֵל תֹּאמַר בּוֹרֵחַ, אֲלֵא
 שְׁלֹא נִתְּנָה לּוֹ רְשׁוֹת לְהַכְנִס לְשֵׁם.
 הָאוֹת הַזֶּה מְשַׁנֶּה מֵהָאוֹת ק'. ק'
 לֹא מִתְּיַשְׁבֵּת (מֵאוֹת ח'. ח' לֹא מִתְּיַשְׁבֵּת)
 כָּלֵל בְּמִקּוֹם בְּעוֹלָם, וְסִימְנָף -
 (תְּהִלִּים קמ) אִישׁ לְשׁוֹן בַּל יִכּוֹן
 בְּאַרְץ. הָאוֹת טי"ת מִתְּיַשְׁבֵּת בְּכָל
 מְקוֹם, וּמִתְּפַקֵּנָה לְשִׁבְתָּ כְּרֵאוֹי,
 וְלִכְּן בְּכָל מְקוֹם שְׁשֵׁם אוֹת ט',
 אֵין יָשׁוּב לְאוֹת ק' שֵׁם לְהַתְּיַשֵּׁב
 בו. וְלִכְּן בְּמִקּוֹם הַזֶּה לֹא שׁוֹלֵט
 כָּלֵל הַצֵּד הָאֲחֵר, וְנִתְּנָה חַיִּים שֶׁל
 הָעוֹלָם הַזֶּה לְיֹשְׁבֵימָּה תַּחַת הָאוֹת
 הַזֶּה, וְלֹא יֵצֵא הַחוּצָה. וּכְשִׁיּוֹצֵא
 הַחוּצָה, יֵשׁ רְשׁוֹת לְצֵד הָאֲחֵר
 לְשִׁלֵּט בו. כְּמוֹ שְׁאוֹת זוֹ שׁוֹלֵט
 בְּמִקּוֹם זֶה, כִּף גַּם שׁוֹלֵט אוֹת
 אֲחֵרָת בְּמִקּוֹם הַגִּיחָנִים. וּמִיָּהִי?
 הָאוֹת ק'.

וּבְסִפְרוֹ שֶׁל רַב הַמְּנוּנָא סְבָא, כָּאֵן
 הֵן שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת: ח', ט'. וְלִכְּן לֹא
 הָיוּ כְּתוּבוֹת בְּתוֹךְ אֲבָנֵי שְׁהִם
 וְאֲבָנֵי מְלוֹאִים, וּמִשְׁבָּטֵי יִשְׂרָאֵל
 נִמְנָעוּ שְׁתֵּי הָאוֹתִיּוֹת הַללוּ, כְּדִי
 שְׁלֹא רְשׁוּם בְּתוֹכָם ח"ט.

בְּמִקּוֹם בֵּית הַמִּקְדָּשׁ תְּלִיִים כָּל
 אוֹתִיּוֹת הָאֲלֵפָא בֵּיתָא בְּסוּדוֹת
 חֻקּוּקִים שֶׁל שְׁמוֹת קְדוּשִׁים,
 קְשׁוּרִים, רְקוּמִים עֲלֵיו, וְכָל
 הָעוֹלָם שְׁלֹמְעֵלָה וּמִטָּה, הַכָּל
 בְּסוּד שֶׁל אוֹתִיּוֹת מִתְּחַמֵּת
 (חֻקּוּקוֹת) וּגְלוּפּוֹת, וְסוּדוֹת הַקְּדוּשָׁה
 (הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ) הָעֲלִיּוֹנָה נִחָקֵק עֲלֵיהֶם.
 בְּמִשְׁבָּן נִחָקֵקוּ וְהִצְטִירוּ
 הָאוֹתִיּוֹת כְּרֵאוֹי, שְׁהָרִי בְּצִלְאֵל
 הָיָה יוֹדֵעַ אֶת הַחֻקְמָה לְצַרֵּף
 אוֹתִיּוֹת שֶׁבֵּהֵן נִבְרָאוּ שְׁמִים
 וְאַרְץ, וְעַל חֻקְמָתוֹ (מ) נִבְנָה
 הַמִּשְׁבָּן עַל יָדוֹ וְנִבְחַר מִכָּל עַם
 יִשְׂרָאֵל. וְכִמוֹ שֶׁהוּא נִבְחַר
 לְמַעְלָה, כִּף רָצָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא שִׁבְחָר לְמִטָּה.

וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב. מֵהָאֵי אֶת, (נ"א
 כְּאַתֵּר דָּא) עָרִיק מֵלֵאֲכָא מִחֶבְלָא. לֹא תִימָא עָרִיק,
 אֲלֵא דְלֹא אֲתִיָּהִיב לִיהַ רְשׁוֹ לְאַעְלָא תַּמָּן.
 אֶת דָּא מְשַׁנֵּא מֵאֵת ק', ק' לֹא מִתְּיַשְׁבֵּא (נ"א
 מֵאֵת ח', ח' לֹא מִתְּיַשְׁבֵּא) כָּלֵל בְּדוּכְתָא בְּעֵלְמָא,
 וְסִימְנָף (תְּהִלִּים קמ) אִישׁ לְשׁוֹן בַּל יִכּוֹן בְּאַרְץ אֶת
 טי"ת אֲתִיּוֹשְׁבָא בְּכָל דוּכְתָא, וְאַתְּתַקְנָת
 לְאַתִּיּוֹשְׁבָא כְּדָקָא יָאוֹת, וּבִגְיִן כִּף בְּכָל דוּכְתָא
 דָּאֵת ט' תַּמָּן, לִית יִשׁוּבָא לְאַת ק' תַּמָּן
 לְאַתִּיּוֹשְׁבָא בִּיהַ. וְעַל דָּא אֲתֵר דָּא לֹא שְׁלֵטָא
 בִּיהַ כָּלֵל סְטָרָא אֲחֵרָא, וְיִהִיב חַיִּים דְּהָאֵי
 עֲלֵמָא לִיתְבִּי תְּחוּמִיָּה דָּאֵת דָּא, וְלֹא יִפּוּק
 לְבַר, וְכַד נְפִיק לְבַר, אִית רְשׁוֹ לְסְטָרָא אֲחֵרָא
 לְשִׁלֵּטָה בִּיהַ. כְּמַה דָּאֵת דָּא שְׁלֵטָא בְּאַתֵּר
 דָּא, הַכִּי נִמִּי שְׁלֵטָא אֶת אֲחֵרָא כְּאַתֵּר דְּגִיחָנִים,
 וּמֵאֵן אִיְהִי, אֶת ק'.

וּבְסִפְרָא דְּרַב הַמְּנוּנָא סְבָא, הִכָּא אֵינּוֹן תְּרִין
 אֲתוּוֹן: ח', ט'. וְעַל דָּא לֹא הָווּ
 כְּתִיבִין גּוֹ אֲבָנֵי בּוֹרְלָא, אֲבָנִין דְּאַשְׁלִמוֹתָא,
 וּשְׁבָטִין דִּישְׂרָאֵל, תְּרִין אֲתוּוֹן אֲלִין אֲתַמְנָעוּ
 מִנִּיָּהוּ, בְּגִין דְּלֹא יִהָא רְשׁוּם בְּגוּוֹיָהוּ ח"ט.
 כְּאַתֵּר דְּבִי מִקְדָּשָׁא תְּלִיִין כָּל אֲתוּוֹן דְּאַלְפָא
 בֵּיתָא, בְּרִזִין גְּלִיפִין דְּשְׁמֵהֵן קְדִישִׁין,
 קְשִׁירִין, מְרַקְמֵן עֲלֵיהַ, וְכָל עֲלֵמָא דְּלַעֲיֵלָא
 וְתַתָּא, כָּלֵא בְּרִזָּא דְּאַתוּוֹן מִתְּחַמְמֵן (נ"א מִתְּחַמְמֵן)
 וּגְלִיפָא, וְרִזִין דְּקְדוּשָׁא (כ"א דְּשִׁמָּא קְדִישָׁא) עֲלֵהָ,
 עֲלֵיָּהוּ אֲתַגְלִיף.

בְּמִשְׁבָּנָא אֲתַגְלִיפוּ וְאַתְצִיירוּ אֲתוּוֹן כְּדָקָא
 חֲזִי. דְּהָא בְּצִלְאֵל הָוָה יוֹדֵעַ
 חֻקְמָתָא, לְצַרְפָּא אֲתוּוֹן דְּאַתְבְּרִיאוּ כְּהוּ שְׁמִיָּא
 וְאַרְעָא. וְעַל חֻקְמָתָא דִּילֵיהַ, (נ"א דָּא) אֲתַבְּנִי
 מִשְׁבָּנָא עַל יָדֵיהַ, וְאַתְבְּרִיר מִכָּל עַמָּא
 דִּישְׂרָאֵל. וְכְּמַה דְּאִיהוּ אֲתַבְּרִיר לְעֵילָא, הַכִּי
 כְּעַא קְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּיתְבְּרִיר לְתַתָּא.

לְעֵינֶיךָ כְּתִיב, (שמות לא) רָאָה קְרָאתִי בְשֵׁם
בְּצִלְאֵל. לְתַתָּא (שמות לה) רָאוּ קְרָא יִי'
בְשֵׁם בְּצִלְאֵל. וּשְׁמִיָּה בְּרֹזָא עֲלָאָה אֶקְרִי הֲכִי
בְּצִלְאֵל: בְּצֵל אֵל. וּמֵאֵן אִיְהוּ. דָּא צְדִיק.
דְּאִיְהוּ יְתִיב בְּצֵל אֵל, הֵהוּא דְאֶקְרִי אֵל עֲלִיוֹן.
וְאִיְהוּ יְתִיב כְּגוֹנָא דְהֵהוּא אֵל. הֵהוּא אֵל נָטִיל
שִׂית סְטָרִין, הֵהוּא צְדִיק נָטִיל לֹון. אוּף הֲכִי,
הֵהוּא אֵל אֲנַהֲרִי לְעֵילָא, הֵאִי צְדִיק אֲנַהֲרִי
לְתַתָּא. הֵהוּא אֵל, כְּלָלָא דְכֻלְהוּ שִׂית סְטָרִין.
הֵהוּא צְדִיק, כְּלָלָא דְכֻלְהוּ שִׂית סְטָרִין.

בְּן אוּרִי: בְּן אוּר קְדָמָאָה, דְּבִרָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ
הוּא בְּעוּבְדָא דְבִרָא שִׂית. בְּן חוּר: בְּן חִירו
דְּכֻלָּא. דְּבַר אַחַר, בְּן חוּר: בְּן חִוּוּר מְכַל
גְּוֹוִינִין. וְדָא אֲתַמְנִי לְמַטָּה יְהוּדָה, כְּלָא כְּדָקָא
יֵאוּת.

כִּלְ גְּוֹוִינִין טְבִין לְחֻלְמָא, בַּר תְּכֻלָּא, כְּמָה
דְּאֲתַמַּר. בְּגִין דְּאִיְהוּ כְּרִסְיָא, לְמִידָן
דִּינִין דְּנִשְׁמַתִּין. וְהָא הֵאִי דְרָגָא (נ"א חֲדָא) חֲוֹרָא
אִיְהוּ. אֶלָּא בְּשַׁעְתָּא דְקִיָּמָא בְּדִינִי דְנִפְשָׁאן,
כְּדִין אִיְהוּ גְּוֹון תְּכֻלָּא. וְהָא (דף קנ"ב ע"ב)
אוּקִימָנָא.

בְּשַׁעְתָּא דְחִמִּי בַר נֶשׁ לְהֵאִי גְּוֹון, אֲדַפְרִי בַר
נֶשׁ לְמַעְבַּד פְּקוּדִין דְּמֵאֲרִיָּה. כְּגוֹוִנָא
דְּנַחֲשׁ הַנְּחָשׁ, בְּשַׁעְתָּא דְהוּוּ חֲמָאן לִיָּה, הוּוּ
דְחִלִּי מְקַמִּי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּמְנַטְרִין
גְּרַמִּיָּהוּ מְכַל חוּבִין, וּבְשַׁעְתָּא דְהֵהוּא דְחִילו
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא סִלְקָא עֲלֵיָּהוּ, מִיד
אֲתַסְיִין. מֵאֵן גְּרִים לֹון לְדְחִלָּא מְקַמִּי קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, הֵהוּא נַחֲשׁ, הֵהִיא רְצוּעָה
דְּמִסְתַּכְלָן בַּהּ. אוּף הֲכִי תְכֻלָּת (במדבר טו) וְרֵאִיתֶם
אוּתוּ וּזְכַרְתֶּם אֶת כָּל מַצּוֹת יְיָ. מֵהֵהוּא דְחִילו
דִּילִיָּה, וְעַל דָּא תְכֻלָּת בְּמִשְׁכַּנָּא.

אֲמַר רַבִּי יִצְחָק, הֵאִי דְאֲמַר מַר תְּכֻלָּת כְּרִסְיָא

דְּמַעְרָה כְּתוּב (שמות לא) רָאָה
קְרָאתִי בְשֵׁם בְּצִלְאֵל. לְמַטָּה - (שם
לה) רָאוּ קְרָא ה' בְּשֵׁם בְּצִלְאֵל.
וּשְׁמוּ בְּסוּד עֲלִיוֹן נְקָרָא כְּף
בְּצִלְאֵל - בְּצֵל אֵל. וּמִיְהוּ? זֶה
צְדִיק, שְׁהוּא יוֹשֵׁב בְּצֵל אֵל, אוּתוּ
שְׁנַקְרָא אֵל עֲלִיוֹן, וְהוּא יוֹשֵׁב כְּמוֹ
שְׁאוּתוּ אֵל. אוּתוּ אֵל נָטִיל שְׁשָׁה
צְדִיקִים, אוּתוּ צְדִיק נוֹטֵל אוּתֶם.
אִף כְּף אוּתוּ אֵל מֵאִיר לְמַעְלָה,
וְהַצְדִיק הַזֶּה מֵאִיר לְמַטָּה. אוּתוּ
הָאֵל כְּלָל שֵׁל כָּל שְׁשַׁת הַצְדִיקִים.
וְאוּתוּ צְדִיק הוּא כְּלָל שֵׁל כָּל
שְׁשַׁת הַצְדִיקִים.

בְּן אוּרִי - בְּן הָאוּר הֵרֵאשׁוֹן שְׁבִרָא
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמַעֲשֵׂה
בְּרָאשִׁית. בְּן חוּר - הַבֵּן שֵׁל חִירוּת
הַכָּל. דְּבַר אַחַר בְּן חוּר - בְּן חוּר
מְכַל הַגְּוִינִים. וְזֶה הַתְּמַנָּה לְמַטָּה
יְהוּדָה, הַכָּל כְּרָאוּי.

כִּלְ הַגְּוִינִים טוֹבִים לְחֻלּוֹם פְּרִט
לְתַכְלָת, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר, מִשׁוּם
שְׁהוּא פִּסָּא לְדוֹן אֶת דִּינִי
הַנְּשַׁמּוֹת. וְהָרִי דְרָגָה זֶו (אחַת) הִיא
לְכַנָּה. אֶלָּא בְּשַׁעָה שְׁעוּמַדַּת
בְּדִינִי נִפְשׁוֹת, אִזְ הִיא גְּוֹון תְּכֻלָּת,
וְהָרִי בְּאֲרֻנָּה.

בְּשַׁעָה שְׁרוּאָה אָדָם אֶת הַגְּוֹון
הַזֶּה, נִזְכַּר הָאָדָם לַעֲשׂוֹת מַצּוֹת
רְבוּנוּ. כְּמוֹ שְׁנַחֲשׁ הַנְּחָשׁ,
בְּשַׁעָה שְׁהִיּוּ רוּאִים אוּתוּ, הִיּוּ
פּוֹחֲדִים מִלְּפָנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
וּשׁוֹמְרִים אֶת עַצְמָם מְכַל
הַחֲטָאִים, וּבְשַׁעָה שְׁאוּתוּ הַפְּחַד
שֵׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹלָה
עֲלֵיהֶם, מִיַּד נִרְפְּאִים. מִי גְרַם לָהֶם
לְפַחַד מִלְּפָנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא?
אוּתוּ נַחֲשׁ, אוּתָהּ רְצוּעָה
שְׁמִסְתַּכְלָים בַּהּ. אִף כְּף הַתְּכֻלָּת
- (במדבר טו) וְרֵאִיתֶם אוּתוּ וּזְכַרְתֶּם
אֶת כָּל מַצּוֹת ה'. מֵאוּתוּ הַפְּחַד
שֵׁלוּ. וְעַל זֶה תְכֻלָּת בְּמִשְׁכַּן.

אֲמַר רַבִּי יִצְחָק, זֶה שְׁאֲמַר מוֹרְנוּ
שְׁתַּכְלָת הִיא פִּסָּא דִּין, וּכְשֵׁאִיא

דִּינָא אִיהִי, וְכַד אִיהִי קִיִּימָא בְּגוּוּנָא דָא,
 פְּדִין אִיהִי פְרִסְיָא לְמִידָן דִּינִי נַפְשָׁאן. אִימְתִי
 אִיהִי בְרַחְמִי. אָמַר לִיה, בְּשַׁעְתָּא דְכְרוּבִים
 מְהַדְרָן אֲנַפְיָהּ דָא עִם דָא, וּמְסַתְּפִלָן אֲנַפִּין
 בְּאַנְפִּין. כִּיּוֹן דְּאִינוּן פְּרוּבִים מְסַתְּפִלָן אֲנַפִּין
 בְּאַנְפִּין פְּדִין כָּל גְּוֹוִין מִתְּתַקְנָן, וְאַתְּהַפֵּךְ גְּוֹון
 תְּכֻלָּא לְגוּוֹן אַחְרָא. מִתְּהַפֵּךְ גְּוֹון יְרוּק, לְגוּוֹן
 זָהָב. (ג'א חוור).

וְעַד דָא, בְּהַפּוּכָא דְגוּוּוִין, אַתְּהַפֵּךְ מְדִינָא
 לְרַחְמִי, וְכֵן מְרַחְמִי לְדִינָא, וְכֻלָּא
 בְּהַפּוּכָא דְגוּוּוִין. כְּמָה דְמְסַדְרִין יִשְׂרָאֵל
 תְּקוּוּיָהּ לְגַבֵּי קַדְשָׁא בְּרִיף הוּא, הֵכִי קִיִּימָא
 פְּלָא, וְהֵכִי אַתְּסַדֵּר. וְעַל דָא כְּתִיב (ישעיה מט)
 יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְּפָאֵר, בְּאִינוּן גְּוֹוִין
 דְּכֻלִּילָן דָא בְּדָא, שְׁפִירוּ דְכֻלְּהוּ. (חסר באו).

וְעֵשִׂיתְּ שְׁלַחַן עֲצֵי שֹׁטִים וְגו' רַבִּי
 יִצְחָק פְּתַח, (דברים ח) וְאָכַלְתָּ
 וּבִרְכַתְּ אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ וְגו'. (שמות כה) רַבִּי
 יִצְחָק פְּתַח, (דברים ח) וְאָכַלְתָּ וּשְׂבַעְתָּ
 וּבִרְכַתְּ אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ וְגו', כְּמָה זְכַאִין אִינוּן
 יִשְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא אַתְרַעֵי בְּהוּ,
 וְקָרִיב לוֹן לְגַבֵּיהּ מְכַל עַמִּין, וּבְגִינְהוּן
 דִּישְׂרָאֵל, יְהִיב מְזוּנָא וּשְׂבַעָא, לְכָל עַלְמָא.
 וְאַלְמָלָא יִשְׂרָאֵל, לָא יְהִיב קַדְשָׁא בְּרִיף הוּא
 מְזוּנָא לְעַלְמָא, וְהַשְׁתָּא דִּישְׂרָאֵל אִינוּן
 בְּגֻלוּתָא, עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה דְנֻטְלֵי מְזוּנָא עַל
 חַד תְּרִין.

בְּזַמְנָא דְהוּוּ יִשְׂרָאֵל בְּאַרְעָא קַדִּישָׁא, הָוָה
 נְחִית לוֹן מְזוּנָא מְאַתֵּר עֲלָאָה, וְאִינוּן
 יְהִיבֵי חוּלְקָ תְּמַצִּית לְעַמִּין עוּבְדֵי כּוּכְבִּים,
 וְעַמִּין פְּלָהוּ לָא אַתְּזוּוּ אֶלָּא מִתְּמַצִּית. וְהַשְׁתָּא
 דִּישְׂרָאֵל אִינוּן בְּגֻלוּתָא, אַתְּהַפֵּךְ בְּגוּוּנָא
 אַחְרָא.

מְתַר לְמַלְכָּא, דְאַתְקִין סְעוּדָתָא לְבַנֵּי בֵיתָהּ,
 כָּל זְמַנָּא דְאִינוּן עַבְדֵי רְעוּתֵיהּ, אַכְלֵי סְעוּדָתָא עִם מַלְכָּא, וְיְהִיבֵי

עוּמְדַת בְּגוּן הִזְה, אֲזִי הִיא כְּסָא
 לְדוּן דִּינֵי נַפְשׁוֹת. מְתִי הִיא
 בְּרַחְמִים? אָמַר לוּ, בְּשַׁעָה
 שֶׁהַכְּרוּבִים מְחֻזְרִים פְּנִיָהּ זֶה
 עִם זֶה וּמְסַתְּפִילִים פְּנִים בְּפָנִים.
 כִּיּוֹן שְׂאוּתָם כְּרוּבִים מְסַתְּפִילִים
 פְּנִים בְּפָנִים, אֲזִי כָּל הַגְּוֹוִים
 מִתְּתַקְנִים, וּמִתְּהַפֵּךְ גְּוֹון תְּכֻלָּת
 לְגוּוֹן אַחְרָא. מִתְּהַפֵּךְ גְּוֹון יְרוֹק לְגוּוֹן
 זָהָב (לבו).

וְכֵן בְּהַפּוּךְ הַגְּוֹוִים מִתְּהַפֵּךְ מְדִין
 לְרַחְמִים, וְכֵן מְרַחְמִים לְדִין,
 וְהַכֵּל בְּהַפּוּךְ הַגְּוֹוִים. כְּמוֹ
 שְׂמֻסְדְּרִים יִשְׂרָאֵל תְּקוּיָהּ
 לְקַדְוֶשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּךָ הַכֵּל עוּמְד
 וְכְךָ מְסַתְּדֵר. וְלָכֵן כְּתוּב (ישעיה מט)
 יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְּפָאֵר, בְּאוּתָם
 גְּוֹוִים שְׂכֻלִילִים זֶה בְּזֶה, הִיפֵי שֶׁל
 כָּלִים.

וְעֵשִׂיתְּ שְׁלַחַן עֲצֵי שֹׁטִים וְגו'. רַבִּי
 יִצְחָק פְּתַח, (דברים ח) וְאָכַלְתָּ
 וּשְׂבַעְתָּ וּבִרְכַתְּ אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ וְגו'.
 כְּמָה צְדִיקִים הֵם יִשְׂרָאֵל
 שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַתְּרַצָּה בְּהֵם
 וְקָרִיב אֵלָיו מְכַל הָעַמִּים,
 וּבִשְׂבִיל יִשְׂרָאֵל נִתֵּן מְזוֹן וּשְׂבַע
 לְכָל הָעוֹלָם, וְאַלְמָלָא יִשְׂרָאֵל -
 לֹא נִתֵּן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְזוֹן
 לְעוֹלָם, וְעַכְשָׁו שִׁישְׂרָאֵל בְּגֻלוּת,
 עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה שְׂנוּטְלִים
 מְזוֹן עַל אַחַד פִּי שְׁנַיִם.

בְּזַמְנָא שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל בְּאַרְצָא
 הַקְּדוּשָׁה, הָיָה יוֹרֵד לָהֶם מְזוֹן
 מִמְּקוֹם עֲלִיוֹן, וְהֵם נוֹתְנִים חֵלֶק
 תְּמַצִּית לְעַמִּים עוּבְדֵי כּוּכְבִּים,
 וְכָל הָעַמִּים לֹא נִזְוָנוּ אֶלָּא
 מִהַתְּמַצִּית, וְעַכְשָׁו שִׁישְׂרָאֵל הֵם
 בְּגֻלוּת, הַתְּהַפֵּךְ לְגוּן אַחְרָא.

מִשָּׁר לְמַלְךְ שֶׁהַתְּקִין סְעוּדָה לְבַנֵּי
 בֵּיתוֹ. כָּל זְמַן שֶׁהֵם עוֹשִׂים אֶת
 רְצוֹנוֹ, אוֹכְלִים סְעוּדָה עִם הַמַּלְךְ,
 וְנוֹתְנִים לְכָלִים חֵלֶק הָעֲצָמוֹת

סְעוּדָתָא עִם מַלְכָּא, וְיְהִיבֵי

לגרו. בשעה שבני ביתו לא עושים את רצון המלך, המלך נותן את כל הסעודה לכלבים, ומעלה להם את העצמות.

כמו זה, כל זמן שישראל עושים רצון רבונם, הם אוכלים על השלחן הזה של המלך, וכל הסעודות מתקנות להם. והם, מאותה שמחה שלהם, נותנים עצמות שהן תמצית לעובדי כוכבים. וכל זמן שישראל לא עושים רצון רבונם, הם הולכים לגלות, והסעודה הולכת לכלבים, ועולה להם התמצית. ככה יאכלו בני ישראל את לחמם טמא בגוים, שהרי תמצית הגעל שלהם הם אוכלים. אוי לכן המלך שישב ומצפה לשלחן העבד, ומה שנושאר מתוך השלחן הוא אוכל.

יוד המלך אמר, (תהלים כג) תערוף לפני שלחן נגד צררי דשנת בשמן ראשי כוסי רוייה. תערוף לפני שלחן - זו סעודת המלך. נגד צררי - אותם הכלבים שיושבים לפני השלחן ומצפים לחלקת עצמות, והוא יושב עם המלך בענג של הסעודה בשלחן.

דשנת בשמן ראשי - זה ראש הסעודה. שכל שמן ושמןונית ותקון הסעודה נתנים בראשונה לאהוב המלך. מה שנושאר נתן אחר כך לכלבים ולאותם עובדי השלחן. כוסי רוייה - מלאה הכוס לפני אהוב המלך תמיד שלא יצטרף לבקש, ועל סוד זה היו ישראל תמיד עם שאר העמים. רבי חייא היה הולך לרבי שמעון לטבריה, והיו עמו רבי יעקב בר אידי ורבי ייסא הקטן. עד שהיו הולכים, אמר רבי ייסא לרבי חייא, תמוה מה שכתוב (מלכים א-

לכלבי חולק גרמין למגרר. בשעתא דבני ביתיה לא עבדי רעותא דמלפא, מלפא יהיב כל סעודתא לכלבי, וסליק לון גרמי.

בגוונא דא, כל זמנא דישראל עבדי רעותא דמאריהון, הא על פתורא דמלפא אינון אכלי, וכל סעודתא אתתקון להון. ואינון, מההוא חדוה דלהון, יהבי גרמי דאיהו תמצית לעובדי כוכבים. וכל זמנא דישראל לא עבדי רעותא דמאריהון, אזלי בגלותא, והא סעודתא לכלבי, ואסתלק לון תמצית (יחזקאל ד) ככה יאכלו בני ישראל את לחמם טמא בגוים, דהא תמצית דגעוליהון אכלי. ווי לברא דמלפא, דיתיב ומצפה לפתורא דעבדא, מה דאשתאר מגו פתורא איהו אכיל.

יוד מלפא אמר, (תהלים כג) תערוף לפני שלחן נגד צוררי דשנת בשמן ראשי כוסי רוייה. תערוף לפני שלחן, דא סעודתא דמלפא. נגד צוררי, אינון כלבי דיתבי קמי פתורא, מצפאן לחולק גרמין, ואיהו יתיב עם מלפא בענוגא דסעודתא בפתורא.

דשנת בשמן ראשי, דא רישא דסעודתא, דכל משחא, ושמןוניא, ותקון סעודתא, אתייהיב בקדמיתא לרחימא דמלפא. מה דאשתאר, לבתר אתייהיב לכלבי, ולאינון פלחי פתורא. כוסי רוייה, מליא כסא קמי רחימא דמלפא תדיר, דלא יצטרף למשאל. ועל רזא דא, הוו ישראל תדיר, עם שאר עמין.

רבי חייא הוה אזיל לגבי דרבי שמעון לטבריה, והוו עמיה רבי יעקב בר אידי, ורבי ייסא זעירא, עד דהוו אזלי, אמר רבי

ייסא לרבי חייא, תימה מה דכתיב, (מלכים א ב) ולבני ברזילי הגלעדי תעשה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שִׁקֵּר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

מהפך!

בכל תרומה שאתם תורמים לארגון או למפעל אינכם יודעים להיכן מופנים המשאבים הכספיים, האם הכסף הולך נטו לצדקה? האם הכסף שהוצאתם וחסכתם כשביל התרומה אכן הגיע למטרה?

במפעל הזוהר העולמי אתם תורמים יודעים במאה אחוז נטו שנספכם מנוצל למטרה, כי אתם תורמים ישירות לבית הדפוס. אתם מוזמנים בצרכונם את מספר העלונים שיופספו, ולפי הזמנתכם יוצא לאור עוד ועוד אלפי עלונים. והכל במסגרת סמלי, שתעבירו ישירות לבית הדפוס.

למרות: 0548-436784

ישנה אפשרות לרשום על העלון לעילוי נשמת או לזכות היתום וזכונה

ברשותנו עלונים רבים מוכנים לדפוס ואינם מודפסים בגלל חוסר תקציב, הרמתו ותרמו בעין יפה.

הוראה לחיוב חשבון תורם יקר אנא מלא במקומות הלבנים

קוד מסללה		סוג חשבון		מספר חשבון				
בנק	סניף							
אסמכתא/קוד מזהה של המלוקח בחברה				קוד מוסד				
				4	7	6	9	5

לכבוד בנק _____
 סניף _____
 כתובת הסניף _____

אני/הח"מ _____ (שם בעלי החשבון כמספר הבנק)
 מס' זהות _____
 מיקוד _____ תלפון _____
 עיר _____ רחוב _____

נותנים לכם בה הוראה לחיוב את חשבוננו הרגיל בסומים, בתורם תורמים בסכומים ובוטעוים שיופספו לכם מדי פעם במסגרת אמצעי מנגנון, ע"י עזן עדן התחתון" כמפורט מטה ב"פרטי ההרשאה".

1. ידוע לילינו כי:
2. א. הוראה זו ניתנת לביטול ע"י הודעה מפורשת/מכתב ככתב לכבוד עזן עדן התחתון שתכנס לתוקף, וזו עסקים אחד לאחר מותו הודעה בענין וכן, וניתנת לביטול ע"י הוראת כל דין.
3. א. הוראה זו/הוראה רשאית/לפעל מראש חוקית כמספרים ובכלל, שהודעה על תחילת ע"י ידוענו לכבוד ככתב, לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב.
3. א. הוראה זו/הוראה רשאית/לפעל חוקית, לא יותר מתשעים יום מועד החיוב או אלו/לנוכח לכבוד, כי החיוב אינו תואם את המעידים או האומנים שנקבעו ככתב בהרשאה, אם וכקבוע.
3. ידוע לילינו כי הפרטים שציינו בכתב ההרשאה ופוליסה, הם נכונים, שלמים וחסרי טעם.
4. ידוע לילינו כי מסומי החיוב ע"י הרשאה זו, יופיעו בדפי החשבון וכל יום תשלום לילינו ע"י הבנק הודעה מיוחדת בנין חיובים אלה.
5. הבנק יפעל כהתאם להוראות ככתב ההרשאה זה, כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, וכל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצועו.
6. הבנק רשאי להתייעצו/מן המסדר המפורט בכתב ההרשאה זה, אם תהיה לו סתירה בכוח לכך, וידוע לילינו על כך מיד לאחר קבלת המלצת, תוך ציון הסיבה.
7. נא לאשר ל"ען עדן התחתון" בספח המחובר, לקבלת הוראות אלו מפורשת/מכתב.

פרטי ההרשאה מספר פעמים מתאריך עד תאריך

לימוד לילה שלם	לימוד שעה	שעה בכותל 26ש	שעה בקבר רחל 36ש	שעה ברביש"י 36 ש
בכותל 312 ש	(3 המקומות) 98 ש			

חתימת בעלי החשבון

קוד מסללה		סוג חשבון		מספר חשבון				
בנק	סניף							
אסמכתא/קוד מזהה של המלוקח בחברה				קוד מוסד				
				4	7	6	9	5

אישור הבנק
 לכבוד "עזן עדן התחתון" (שם"י אהר"י פ"ר) ב"ש שמש

קבלנו הוראת מ _____ לכבוד חיובים בסכומים ובמועדים שיופספו באמצעי מנגנון שתציינו לנו מדי פעם במסגרת אופרטיון החשבונות בבנק וזה נקוב בהם, והכל בהתאם למפורט בכתב ההרשאה.

רשמנו לפניו את ההוראות ונפעל בהתאם כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, כל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצועו, כל עוד לא התקבלה עלנו הוראה ביטול ככתב על ידי בעלי החשבון, או לא עד לאישור אנו לא יפגע בהחתימתכם כלפנו, לפי כתב השישי שנחתם על ידיכם.

תאריך _____
 בכבוד רב,
 בנק _____
 סניף _____
 חתימה וחותמת הסניף _____

התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעי' 64

על כן מבקש לחזק את תקנת הרמח"ל זצ"ל, בשנת תשע"ו שהיא שנת הגאולה על פי שיעורים אלו בכל מקום לימוד בישיבה, בכלול לבית מדרש, ובכל אחר ואחר. להרמח"ל היה, כידוע, נשמת משיח צדקינו, וידע את הסוד איך לקרב הגאולה.

מזמן נין החמה עד צאת הכוכבים 12 שעות ברציפות מתקיימים שיעורי זוהר המפולקים על ידי אברכים, כשאברך אחד מסיים מתחיל השני ללא הפסק ביניהם, שלפי הרמח"ל תקנה זו תקרע גזירות קשות ותמנע אסונות.

מקומות בהם מתקיימים כבר שיעורי זוהר 12 שעות ברציפות:

1. ירושלים: כותל המערבי.
2. מירון: ציון הרשב"י.
3. בית לחם: קבר רחל.
4. חברון: מערת המכפלה.
5. טבריה: ישיבת מאורות רפאל.

לתרומות בכרטיס אשראי
0548-436784

נא להזכיר אחר הלימוד
 שם _____ שם האם _____
 ח